

ת"פ 17225/08/13 - מדינת ישראל נגד עמאר שיך

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 17225-08-13 מדינת ישראל נ' שיך(עציר)

בפני
המאשימה: כב' השופטת אליאנא דניאלי
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יניב פרטוק
נגד
הנאשם: עמאר שיך (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אנואר
פריג'

מתורגמן לשפה הערבית מר חיט נעים

שעת תחילת הדיון: 11.20

גזר דין

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טעון בכתב אישום מתוקן בשנית, בשבעה אישומים. משום חומרת המעשים יפורטו להלן פרטיהם. על פי עובדות האישום הראשון, במשך תקופה של שנה וארבעה חודשים עובר ליום 28.07.13, עמד הנאשם בראש ארגון להסעת תושבי שטחים, אשר אינם אוחזים בידם באישורי כניסה, שהייה או עבודה בישראל. הנאשם הודה כי העסיק במסגרת הארגון עשרות נהגים כולם תושבי שטחים ללא אישורים כאמור, וסיפק להם רכבים אשר הורדו מהכביש לפירוק במדינת ישראל, והועברו לשטחי הרשות. במהלך אותה תקופה, קבע הנאשם עם תושבי שטחים אשר פנו אליו מבעוד מועד נקודת מפגש, הזמין אל נקודת המפגש את הנהגים עמם עבד, ומסר לידיהם את הרכב ובו תושבי השטחים, אותם היו הנהגים אמורים להכניס משטחי הרשות אל מדינת ישראל דרך פרצה בגדר. בתמורה להסעה גבה הנאשם בעצמו סך של 100 ₪ מכל נוסע, והשאיר בידיו 20 ₪ מסכום זה. את היתרה העביר לנהג אשר ביצע את ההסעה. הנאשם הודה כי במסגרת ארגון ההסעות ביצע כ-20 עד 25 הסעות בשבוע במשך התקופה וכן כי זייף בעצמו או באמצעות אחר את סימני הרכבים, בכך שהחליף את לוחיות הזיהוי באופן שהרכבים נחזו להיראות כרכבים כשרים, על מנת להקשות את זיהויים. הנאשם הורשע באישום זה בעבירות של הסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות לפי סעיף 12 א (ג6) לחוק הכניסה לישראל, הסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות לפי סעיף 12 א (ג5) לחוק הכניסה לישראל, העסקה שלא כדין ושינוי זהות של רכב.

האישומים הנוספים בהם הורשע הנאשם בוצעו מכח אותו ארגון הסעות המתואר לעיל.

על פי עובדות האישום השני בו הודה הנאשם, הסיע הנאשם עצמו ברכב אשר הורד מן הכביש ארבעה שב"חים. במסגרת אישום זה הורשע הנאשם בעבירות של הסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות, בשהייה בלתי חוקית בישראל, בנהיגה ללא רישיון וללא ביטוח ובנהיגת רכב שהורד מן הכביש.

על פי עובדות האישום השלישי, בתאריך 16.07.13 העלה הנאשם לרכב חמישה שב"חים. הוא הורשע בהסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 12 א (6ג) לחוק הכניסה לישראל ובהעסקה שלא כדין.

על פי עובדות האישום הרביעי, בתאריך 13.01.13, רכש הנאשם עם אחרים רכב ושינה עם אחר את מבנה הרכב, בכך שהוצאו מתוכו מושבי הנוסעים, על מנת להסתיר נוסעים. בחודש יולי באותה שנה, מסר לידי אחר את הרכב לאחר שהושמה עליו לוחית זיהוי והעלה אל הרכב 11 שב"חים. הנאשם הורשע באישום זה בהסעה בצוותא שלא כדין בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 12 א (6ג) לחוק הכניסה לישראל, בהעסקה שלא כדין ובשינוי בצוותא של מבנה רכב.

על פי עובדות האישום החמישי, בתאריך 15.06.13 מסר הנאשם לידי אחר רכב אשר לוחיות הזיהוי שלו אינן תואמות את מס' השלדה של הרכב, והעלה אל הרכב 5 שב"חים. בגין אישום זה הורשע הנאשם בהסעה שלא כדין בצוותא בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 12 א (6ג) לחוק הכניסה לישראל, בהסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 12 א (5ג) ובהעסקה שלא כדין.

על פי עובדות האישום השישי, בתאריך 28.02.13 העלה הנאשם שני שב"חים לרכב נשוא האישום הרביעי אשר זויף, לאדם אחר אשר נהג ברכב. הנאשם הורשע בהסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות בצוותא.

על פי עובדות האישום השביעי, בשלוש הזדמנויות בחודש יולי 2013, תאם הנאשם עם אחר נקודת מפגש בשטחי הרשות, מסר לידי רכב והעלה אל הרכב מס' לא ידוע של שב"חים, הכל במסגרת שירותי ההסעות המתוארים לעיל, אשר מטרתם לאפשר כניסה לישראל שלא כדין. הנאשם הורשע בגין מעשה זה, בהסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 12 א (6ג) לחוק הכניסה לישראל ובהעסקה שלא כדין.

טעוני הצדדים

2. במסגרת הסדר הטיעון לא הגיעו הצדדים להסכמה עונשית וכל צד טען כראות עיניו. באשר למתחם העונש ההולם טענה המאשימה כי נפגעו זכותה של מדינת ישראל לקבוע את זהות הבאים בשעריה, נפגע בטחון הציבור ובטחון המשתמשים בדרך. נטען כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית, נוכח כתב האישום החמור בו הודה הנאשם. כן נטען כי יש לתת את הדעת לנזק הבטחוני אשר צפוי היה להיגרם מביצוע העבירות, שכן הנאשם לא הכיר את תושבי האזור אותם הכניס לישראל, ולפיכך לא היה מודע לסיכון בטחוני אפשרי הטמון בכניסתם. נטען כי מתחם העונש ההולם לכל אחת מן העבירות של

הסעה שלא כדין בהן הורשע הנאשם הינו בין שנה לשנתיים מאסר בפועל, לאור פסיקה הקובעת מתחם שהינו בין 6 חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר בנסיבות של הסעה "רגילה". בנסיבות תיק זה, נטען כי מדובר בארגון של ממש, הבא לידי ביטוי בעבירות הכוללות נהיגה בכלי רכב אשר הורדו מן הכביש, בנהיגה בכלי רכב מזוייפים, ובנהגים אשר בחלקם הינם שב"חים בעצמם. נטען כי מקל וחומר יש להתייחס לקביעת המתחם בעבירות של העסקה שלא כדין, נהיגה ללא רישיון ונהיגה ברכב שהורד מן הכביש. לפיכך עתרה המאשימה לענישה ברף העליון של המתחם. באשר לגזירת העונש בתוך המתחם נטען כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו וכי הוא נעדר עבר פלילי, למעט עבירות תעבורה. הוטעם כי חוק הכניסה לישראל תוקן לפני מספר שנים באשר למס' הנוסעים אותם מסיעים הנאשמים, וכי מדובר בתיק תקדימי באשר לכמות ההסעות אשר אורגנה ע"י הנאשם. לפיכך עתרה המאשימה להטלת מס' שנות מאסר ממושכות על הנאשם, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ממושכת, פסילה על תנאי וקנס גבוה מאד.

3. ב"כ הנאשם טען כי יש לראות את הנאשם כסדרן הסעות. נטען כי המקום ממנו הוסעו תושבי השטחים הינו מקום אליו מגיעים בדרך קבע תושבי שטחים על מנת להיכנס לשטחי ישראל. לפיכך, השתמש הנאשם בעובדה כי הוא מכיר נהגים, וקושר בין נהגים אלה לבין אותם תושבים אשר רצו להיכנס לתחומי מדינת ישראל. עוד נטען כי הנאשם עצמו, למעט באישום אחד, לא נכנס לתוך תחומי מדינת ישראל, וכי את עיקר העונש יש להטיל על מי שהסיע את אותם נוסעים בתוך תחומי המדינה. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי גם ללא הנאשם הייתה מתבצעת הנסיעה. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם הוטעם כי הוא נטול עבר פלילי, כי חסך זמן שיפוטי יקר שכן מדובר בכתב אישום הכולל עשרות עדי תביעה, וכי שינוי הזהות של הרכב עסק בחלקו בהחלפת לוחית זיהוי ולא בהחלפת מרכב.

עוד נטען כי הנאשם הינו מפרנס יחיד למשפחה בה יש 4 ילדים, כי בתקופת מעצרו נולדה לו בת, וכי לאשתו חשד לגידול. זהו מאסרו הראשון של הנאשם, ותנאי המעצר בהם הוא שווה הינם קשים. לפיכך ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם.

הנאשם בדברו האחרון ביקש את רחמי בית המשפט, נוכח נסיבותיו האישיות המפורטות לעיל, וטען כי המקום ממנו ביצע את העבירות הינו מקום ממנו נכנסים באופן חופשי לתוך תחומי מדינת ישראל.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

4. עקרון ההלימה הינו העקרון המנחה בס' 40ב לחוק העונשין. על בית המשפט להתחשב בקביעת מתחם העונש ההולם בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, במידת הפגיעה באותם ערכים, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

הערכים החברתיים אשר נפגעו בעקבות מעשי הנאשם הינם זכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה, ובכך למנוע גם פגיעה בבטחון המדינה, והזכות להגן על בטחון המשתמשים בדרך.

5. קיימת פסיקה רבה ומגוונת בעבירות של הסעה שלא כדין. רוב הפסיקה מתייחסת לנאשמים אשר הורשעו בביצוע הסעות ספורות, ואינה מתייחסת לארגון הסעות מתמשך ושיטתי כבמקרה שלפני.

בעפ"ג 1671-09-13, סאלח (מחוזי מרכז), אשר ניתן לאחרונה, נידון עניינו של מערער אשר הורשע על פי הודאתו בנסיון הסעת 4 שב"חים. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה של 6-18 ח'. בית המשפט המחוזי ציין כי אלמלא עתרה המאשימה להטלת שנת מאסר בפועל, לא היה מקום להתערב בעונש החמור יותר שהטיל בית המשפט השלום, וגזר על המערער שנת מאסר, כעתירת המאשימה בבית המשפט קמא.

בת"פ 21531-07-13, בענין אבו רחמה (שלום כ"ס), במסגרת הסדר, עתרו הצדדים להטלת 11 ח' מאסר בפועל וענישה נלווית, הכוללת את חילוט רכבו. באותו מקרה הסיע הנאשם מספר שוהים ברכב, נכנס לארץ שלא כדין, נהג נהיגה פוחזת, הפריע לשוטר ועוד.

בעפ"ג 23069-05-11, טחאן (מחוזי ירושלים), נידון משיב אשר הסיע 16 שב"חים ברכב, ל-95 ימי מאסר.

בתיק 1576/12, אבו זהרה (בית המשפט הצבאי בשומרון), נידון הנאשם בגין 4 אישומים של הפעלת רשת להסעת שב"חים, ל-7 חודשי מאסר. צוין כי באותו מקרה היו קשיים ראייתיים משמעותיים וכי מדובר בהסדר מקל מאד.

בעפ"ג 21467-10-11, אדריס (מחוזי ירושלים), הסיע המערער 34 נוסעים ברכב שהוסב לשם כך. חרף טענה לנסיבות אישיות קשות במיוחד נידון הנאשם ל-12 ח' מאסר.

בת.פ. 3122/07, קראעין (שלום ראשל"צ), נידון נאשם אשר ניהל והפעיל רשת הסעות, והחזיק לשם כך ב-3 כלי רכב, ל-24 חודשי מאסר. באותו מקרה הופעלה הרשת במשך 3 חודשים בלבד.

נראה כי כל הפסיקה שהוצגה בפניי על ידי מי מהצדדים כוללת רכיב של מאסר בפועל, אף אם לחודשים ספורים, כאשר מדובר בהסעה בודדת.

6. בעניינו של הנאשם שבפניי, באישום הראשון בלבד הודה הנאשם כאמור בארגון כ-25-20 הסעות מדי שבוע על פני תקופה של שנה וארבעה חודשים. **בחישוב שמרני מדובר בביצוע למעלה מ-1280 הסעות.** כטענת המאשימה, מדובר בתיק אשר קשה למצוא בפסיקה תיק הדומה לו בהיקפיו. מכתב האישום בו הודה הנאשם עולה כי מדובר בהסעה מאורגנת, שיטתית ותכופה, לאורך זמן, של שוהים

בלתי חוקיים, באמצעות מערך של רכבים, נהגים ונוסעים, מערך אשר על כולו ניצח הנאשם.

7. יוזכר כי המחוקק תיקן בשנת 2010 את חוק הכניסה לישראל בהחמירו את הענישה בחלק מן העבירות. בתיקון חקיקה זה ביקש המחוקק להחמיר עם אותם אנשים אשר הופכים את ההסעה לעיסוק של ממש, להבדיל מאותם מסיעים אשר מסיעים באופן חד פעמי שוהים בלתי חוקיים, אשר לעיתים מזומנות מדובר בשוהים אותם הם מכירים באופן אישי. בענייננו לא נטען ע"י הנאשם כי הכיר באופן אישי את כל אותם השב"חים אשר ארגן את כניסתם לתוככי המדינה. ברי כי הנאשם לא ידע את פרטי כל אחד מאותם אנשים, הוא לא ערך סינון כלשהו של הנכנסים בשערי המדינה, ולא ידע האם הם מהווים סיכון בטחוני. הכמויות העצומות של השוהים הבלתי חוקיים אותם הכניס הנאשם אל תוככי המדינה מלמדות על מי שהפך עיסוק זה למקצוע ממש. אף העובדה כי הנאשם זיף לצורך ארגון ההסעות בעצמו או באמצעות אחר את סימני הרכבים מקנה חומרה יתרה למעשיו. הסעה ברכב שהורד מן הכביש עלולה לגרום לסיכון בטיחותי ממשי הן לנוסעי הרכב והן לציבור המשתמשים בכביש. אף המעשה של הוצאת מושבי הנוסעים והסעת 11 נוסעים נוסף על הנהג, מעשה בו הודה הנאשם במסגרת האישום הרביעי, הינו מעשה חמור המסכן את הנוסעים ואת ציבור המשתמשים ברכב.

8. אין לקבל גם את טענת ההגנה כי העובדה שבחלק מן המקרים מדובר בהחלפת לוחית

זיהוי בלבד, אינה חמורה, שכן הנאשם הודה כי המעשה נועד ליצור קושי לאתר את הרכב, ולפיכך לגלות את מבצעי העבירה.

9. לא אוכל לקבל את טענת הנאשם כי שימש כסדרן עבודה בלבד, שכן הוא הודה והורשע בהעסקת הנהגים. כמפורט לעיל, הנאשם הודה כי עמד **בראש ארגון** להסעת תושבי השטחים ומתוקף כך העסיק את הנהגים, תאם מראש את הנסיעות עם הנוסעים, **ומסר לידי הנהגים את הרכב ובו הנוסעים.**

10. ב"כ הנאשם עצמו טען כי החומרה היחסית של המעשים נשקלת גם במענה לשאלות האם מדובר במי שמכיר את הנוסעים אם לאו, בשאלה האם מדובר בהסעה ראשונה, בכמות הנוסעים ועוד. ניתוח רכיבים אלו מלמד כי מעשיו של הנאשם מצויים ברף העליון. יוזכר כי העבירה של ארגון שרותי הסעות במטרה לאפשר כניסה לישראל הינה עבירה שבצידה עונש בן חמש שנות מאסר, ולענין זה אין להבחין בין המסיע בפועל לבין הנאשם, אשר ניהל את הארגון כמפורט לעיל, אף אם ככלל לא הסיע בעצמו את הנוסעים.

11. ברע"פ 3674/04, אבו סאלם נ' מדינת ישראל (תק-על 2006(1), 1880) נקבע: "**חומרה יתירה נודעת לעבירות הנוסעות על רקע כספי או עיסקי. ברי כי אנשים העוסקים דרך-קבע בהסעתם של שוהים בלתי חוקיים - בעיקר במקום שהמדובר הוא בהסעה משיטחי האזור אל תוך ישראל - גורמים לסיכון רב יותר של הציבור... אם ברצוננו לשרש את התופעה ולמנוע כניסתם של תושבי האזור לישראל שלא כדין, עלינו להרתיע בראש-ובראשונה את המעסיקים והמסיעים המפיקים תועלת כלכלית מהפרת החוק. גם במקרים אלה, כמובן, ניתן דעתנו לנסיבות המקרה,**

ונחמיר ביתר עם אותם מעסיקים ומסיעים המעסיקים והמסיעים דרך קבע שוהים בלתי חוקיים שאינם מוכרים להם. בהקשר זה ברור, כמובן, כי אין דינו של מי שביצע עבירה אחת כדינו של מי שמפר את החוק פעמים רבות. נסיבות הן רבות, ולא נתיימר למנותן במלואן. אולם בכך עיקר: ככל שמעשהו של נאשם מקרב עצמו לליבתה של ההלכה - לסיכון ביטחון הציבור - כן נחמיר עם העברין וניטה ליישם את מדיניות הענישה בחומרתה, וככל שמעשהו של הנאשם ירחק וילך מן הליבה, כן יקטן כוח המשיכה של מדיניות הענישה ויתחזק ממילא מישקלם של טעמי הזכות".

12. נראה כי המקרה שבפניי מצוי ברף חומרה גבוה בהתאם לקריטריונים המצויינים ברע"פ אבו סאלם, הן באשר הנאשם ביצע את המעשים על רקע כספי, הן באשר ביצע אותם לאורך זמן, והן באשר במעשהו טמון סיכון לציבור. הנאשם פגע פגיעה ממשית בערכים המוגנים על ידי העבירות, באופן שיטתי ומתמשך.

13. בס' 40 יג (א) לחוק העונשין נקבע: "**הרשיע בית המשפט את הנאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע**".

14. המאשימה עתרה כאמור לקביעת מתחם ענישה של שנה עד שנתיים מאסר לעבירה של הסעה, וטענה מקל וחומר למתחם הענישה בעבירות האחרות בהן הורשע הנאשם. נוכח הפסיקה אשר פורטה לעיל, ולאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטים, אני מקבלת את עמדת המאשימה באשר למתחם וקובעת מתחם של שנה עד שנתיים מאסר לכל אחת מהעבירות של הסעה שלא כדין. בהתאם לס' 40 יג (א) אני קובעת כי מתחם הענישה לכל אחד מהאישומים בהם הורשע הנאשם הינו שנה וחצי עד 3 וחצי שנות מאסר, לכל אישום, למעט האישום השישי, המכיל עבירת הסעה בלבד. למען הסר ספק יובהר כי אין המדובר בחריגה מהמתחם אליו טענה המאשימה, אלא קביעת מתחם לכל אישום הכולל מספר עבירות, כאשר המאשימה נקבה במתחם מפורש אך בנוגע לעבירה של ההסעה, תוך ציון כאמור כי הטעון הינו מקל חומר לעבירות הנוספות. תוך ישום ס' 40 יג (א), הקובע כי יש לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו, חלף קביעת מתחם לכל אחת מהעבירות הנקובות באותו אישום, נקבע המתחם האמור לעיל.

15. יובהר כי קיים הבדל משמעותי בין האישומים השונים בהם הורשע הנאשם, וכי לו היה נגזר עליו עונש בגין כל אחד מהאישומים בנפרד, היה מקום לגזור עונשים שונים לכל אישום, בגדרי המתחם אותו קבעתי, בהתאם לרף החומרה של אותו אישום. יחד עם זאת, מכח ס' 40 יג (ב) לחוק, המאפשר לגזור עונש כולל לכל הארועים, לא אגזור עונש נפרד לכל אישום ואישום, אלא עונש כולל לכלם יחדיו, עונש המביא לידי ביטוי את החומרה היחסית של כל אחד מהאישומים השונים.

16. באשר לענישה הכלכלית, הרי שכאשר מדובר בעבירה אשר המניע לביצועה הינו כלכלי, יש מקום להטיל על הנאשם ענישה כלכלית משמעותית. לא אמצה את הדין גם ברכיב זה, נוכח אורכה של

תקופת המאסר המוטלת על הנאשם.

גזירת העונש בתוך המתחם

17. בגזירת העונש בגדרי המתחם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. הנאשם בפניי הודה, לקח אחריות על מעשיו, וחסך זמן שיפוטי. כן מתחשבת אני בנסיבותיו האישיות אשר פורטו על ידי בא כוחו, ובהם היותו אב ל-4 ילדים, מצבו הכלכלי שאינו קל, והעובדה כי מדובר במאסרו הראשון.
18. מנגד יש להתחשב בכך כי לנאשם הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, הגם שמוסכם כי אין לו רישיון נהיגה בישראל, ובכך שגם במסגרת תיק זה נהג והסיע בעצמו שוהים בלתי חוקיים.

חילוט

19. המאשימה עתרה לחלט את המוצגים בתיק, עתירה כללית ללא פירוט. מכתב האישום נלמד כי נתפס רכב על ידי המשטרה, וכן טלפונים ניידים.
20. ב"כ הנאשם לא התייחס לעתירה זו של המאשימה, ולפיכך מפורשת שתיקתו כהסכמה. יחד עם זאת, כתב האישום לא פרט מיהו הבעלים הרשום של הרכב, ולא הובאה בפניי עמדת בעל הרכב באשר לחילוט.
21. לפיכך, אני מורה על חילוט הטלפונים הניידים. באשר לרכב תגיש המאשימה בכתב התייחסות בנוגע לבעלי הרכב הרשום ועמדתו, ובמידה ולא יתבקש לקיים דיון בענין זה תינתן החלטה משלימה בכתב.

סיכום של דבר

22. במאזן שבין נסיבותיו האישיות של הנאשם לבין חומרת העבירות בהן הורשע והאינטרס הציבורי, גובר האינטרס הציבורי. מצאתי כי יש להטיל על הנאשם עונש ממשי אשר ישקף את חומרת מעשיו, אף כי מתוך התחשבות בנימוקים לקולא אשר פורטו לעיל.

23. בהתחשב באמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 4 שנים, החל מיום מעצרו, 28.7.13.

ב. מאסר מותנה בן 5 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור על חוק הכניסה לישראל או

עבירה על סימן ה'1 לחוק העונשין.

ג. קנס בסך 10,000 ש"ח או 4 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.15 ובכל ראשון לחודש שאחריו. לא ישולם אחד התשלומים, יעמוד הקנס כולו לפרעון מיידי.

ד. פסילה מלהחזיק או מלקבל רשיון נהיגה למשך שלוש שנים מיום שחרורו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

שעת סיום הדין: 11.30

ניתן היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.